

meie seltsist ei holinud sest ühtegi, wad aias
rahwa tungist läbbi hone fisse ja ütles Pealik-
ko wasto, kel Kapteini nimmi olli: „Aus
Kaptein, ma pallun, et ma teid rooiksin tuttas
waks sada. Wiekümne pennikoorma teed ma
oideksin tahnud kääia, et saaksin sedda lugga
näbha, mis siin kää on, ja mis ni wägga süds
dant ligutab. Teie tere meile suurrt rõmo,
kui teie omma wannemattega tahhate tän-
na meie jures lounad wotta.“ Kaptein
tärnas se helde tutsmissse eest ja ütles: Ma
tullen muudo hea meiega; agga ei mossa
minnule ei söök egga jook enne kui mo waene
wend wangist lahti saab. Temma sa is ka
warsti ni valjo rahha Liina, Robto, üllema
kätte, kui temma weina lunnastamis'e tar-
wis arakul las; ja se Robto, üllem andis tem-
ma weina ilma wibimatta lahti. Müüd tul-
lid wannemad ja poiad meiega trafteri mai-
asse, ja valjo rahwast olli neid saata-
mas. Keik sõiwad kät Kapteiniga, kes ni
mit

mitme aia parrast ommade jure olli taagast
tulnud; ja temma ei widdanud eännast kelle-
gi ees jureks, eaga olnud temma jures ühtes-
gi uhkest näbha.

Praun olli se fnaatse õiglase innimesse liig-
nimmi. Ta juttustas meile, et ta esmalt ol-
li kangro ammerit õppinud, ja siis kahhel-
aastiumne aasta eest, kui heitlik noor imis-
meene Ostindia male soldatiks läinud. Kui
temma seal wäe peäl olli, siis se juhtus tem-
male õnneks, et Keige üllem Pealik tedda
täbhele panni, temmaga rahhuf olti ja tedda
sis järg harwalt üllemale aitas ja wimaks
Niigementi Kortermeh'riks ja Kapteiniks
tõstis. Siin ta panni ausal wiisil ja õigus-
sega paljo rahha kokko, kuñni ta eännast wäe
peält lahti wõttis. Jsiase ta olli monnikord
rahha saatnud, laupmerete rahha rano tute-
tega, mis Welskiks nimmerakke; agga ei
saud mitte enamam kui üks annus pituggune
Welsel isja kätte minud; teine olli übbe
laup